

- Как ще го кръстите?

- Александър.

- Да ти е жив. Ами Петър защо си е дошъл от Преслав?

Омръзна ли му да ~~унижеставя~~ *вдъстѣва?*

Изведнѣж челото на царя потъмня, едри бръчки набраздиха челото му, очите угаснаха. Той дълбоко въздъхна.

- Върнаха се пратениците от Алемания.

- Е? - попита любопитно болярът и наостри уши.

- Фридрих е наклонен да преговаря. Аз вярвам, че ако *му* обещаем *два*десет хиляди войници против Визанс, той ще *приз*нае българското царство. Разбира се, ако гърците не го *про*пуснат *доброволно*.

Момъкът извика от радост и *грабна* ръката на царя.

- Асене! Ние сме спасени тогава... Какво искаш повече? Нали си съгласен?

- Иваница... - пошепна глухо Асен и обори чело.

Кестока борба ломеше сърцето му. Дългът към великото дело - и любовта към брата... Той си представи за миг безпомощния юноша, изоставен в безмилостни ромейски ръце и парлива жалост сви сърцето му. Не! не! Никога. Той не можеше да пожертвува Иваница, а цял народ бе поверил доверчиво съдбата си в негови ръце. Биваше ли, можеше ли Асен да се противопостави на това, което трябваше да стане...

Той махна отчаяно с ръка и се обърна към телохранителите, които бяха застанали на пет-шест крачки зад него. Едрите мизийци поежа кожата и черната му самурена шапка.

- Хайде - каза Асен и потърка ръце, тръгнеш от хлад и тъга.

Иванко го последва покорно. Щом зърнаха царя, велможите